

Roka se raztogoti in reče: „Nihče drugi mu ni povedal tega nego uho!“

In komaj je petelinček zevnil enkrat, je padla roka z vso jezo na uho in mu še hotela pokazati Benetke, da je ni zdramilo iz jeze neusmiljeno vpitje petelinčka-huzarja.

Izza plota je namreč segla po njem druga roka, ki je takisto kuhala jezo, ker ji vedno krevči in krade spanje.

Hipoma se je umirila v roki razburjena kri in prijazno je pogladila po ušesu, češ, oprost, saj nisem mislila tako hudo!

A kaj to pomaga, ko je po ušesu tako šumelo in vršalo, da ni bilo razločiti nobenega določnega glasu. Tudi roka je čutila to brenčanje. Bilo ji je, kakor bi godovali v nji sršeni.

„Pojdiva pogledat, kaj je sedaj s petelinčkom!“ reče roka, da se razmisli in si kakorkoli prežene tisto čudno drnavsanje in začuje od ušesa zopet kakšen lepši in veselejši glas.

Tako prideta k sosedu.

Stopita v kuhinjo. Na ognjišču zagledata nesrečnega petelinčka, ki je brez srpastega repka in blestečega ovratnika žalostno ležal v ponvi.

„Čakaj, malo te pa le moram!“ reče roka in seže v ponev. Ali kakor bi jo pičila osa, se brž umakne od vroče pečenke, ki ji je opalila kožo na prstih.

Ker ji ni hotelo in moglo povedati uho, da je petelinček šele pečen, ker tako cvrči v razbeljeni masti, si ni mogla misliti roka, da jo bo izplačal mrtvi junak, ki je pravzaprav uklonil ponosni vrat po njeni krivdi.

Dasi žalostno, se je uho potihem nasmejalo, a med njim in roko ni več pravega prijateljstva.

Pes in mačka.

Spisal Ivo Blažič.

Ujte čudo! — Pes in mačka sta sklenila prijateljstvo in si obljubila večno zvestobo do hladnega groba. Dogovorila sta se, da pojmeta takoj prvi večer na lov. Pes je namreč zapazil, da hodi v deteljo mlad zajček. Poizkusil ga je že ujeti, ali zajček je imel prebrze noge.

Zvečer, ko se je že vozila bleda luna po nebu, sta ga čakala v detelji. Tiho sta čepela in prežala na dolgoušca.

Zajček je prihitel in jel puliti deteljo. Pes je zalajal, mačka je skočila hipoma na zajčka in ga tiščala z ostrimi kremplji k tlom. Zajček se je poizkušal rešiti. Ali pes mu je pregrizel vrat, da je bil v kratkem mrtev.

„Čigav je zajček? Moj! Jaz sem ti dal znamenje za napad, jaz sem ga tudi umoril,“ pravi pes in pograbi zajčka, da bi zbežal z njim.

„Bratec, moj je! Tebi bi ubežal. Meni se moraš zahvaliti, da je mrtev. Moj je, moj!“ je vpila mačka. „Moj je!“ „Moj!“

Toliko časa sta se prepirala, da je prišlo do praske. Oba sta bila že krvava, ko je pristopil gospodar, ju nemilo potipal s palico in jima vzel zajčka.